

SPERANȚA

Martie 2022,
Anul 8, Nr. 97

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia

Creșterea Spirituală - 2

Cornel Ghiță

O CÂNTARE DE LAUDĂ

Ilie Horvat

Țineți-vă de Dumnezeu

Dorel Brîndaș

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Nelu Albu, Biserica Harul 0449590887
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:

35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email: sperantaus@gmail.com

ÎL ASCULTĂ CHIAR ȘI VÂNTUL ȘI MAREA

Ioan Ciobotă, Radio Vocea Evangheliei Timișoara

„I-a apucat o mare frică, și ziceau unii către alții:

'Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?''. (Marcu 4:41)

În Evanghelia după Marcu, capitolul 4, este descrisă potolirea furtunii. Domnul Isus Cristos se afla pe mare, împreună cu ucenicii Săi. S-a stârnit o mare furtună,

„Și El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: 'Taci! Fără gură!'. Vântul a stat, și s-a făcut o liniște mare”.

Apoi Isus le-a zis ucenicilor: *„Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință? I-a apucat o mare frică, și ziceau unii către alții: 'Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?''*.

Ucenicii își pun o întrebare legitimă: *„Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?''*.

Însă după ce trec dincolo de această furtună și ajung pe malul celălalt, în ținutul gadarenilor, L-a întâmpinat *„un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat. Omul acesta își avea locuința în morminte, și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu un lanț. [...] Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre. Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, l s-a închinat, și a strigat cu glas tare: 'Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt?''*.

Deci îndrăcitul ȘTIA cine este, știa că este Isus, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt. Dar ucenicii Lui, care erau cu El în corabie, își pun întrebarea: *„Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?''*.

Oare de ce ucenicii NU ȘTIAU că este Isus, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt, de care ascultă chiar și vântul și marea, de ce ucenicii nu știau, dar îndrăcitul știa?

De ce, oare?

Știi tu cine este Cristos, cine este Isus? Mai mult decât atât, știi că este Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt?

Și mai mult decât atât, cine este El pentru tine? Este un personaj de poveste, sau este un sfânt, sau este un personaj din Biblie, sau Fiul lui Dumnezeu?

Sau este Mântuitorul tău personal,

Domnul și Stăpânul tău?

Cine este Cristos pentru tine?

De răspunsul la această întrebare depinde veșnicia ta. Cheamă-L pe Cristos să fie Domnul și Mântuitorul tău.

Roagă-te lui Dumnezeu și cere iertare și pocăință în Numele Domnului Isus Cristos, prin Duhul Sfânt, astfel încât pentru totdeauna Cristos să fie nu doar Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt,

ci să fie Prietenul tău,

Domnul tău,

Stăpânul tău,

Mântuitorul tău, pentru totdeauna.

Creșterea Spirituală - 2

Păstor Cornel Ghiță - Maranata, Melbourne

„Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei. Amin”.
(2 Petru 3:18)

3. Cum pot ști dacă sunt în proces de creștere spirituală?

Mântuitorul ne spune mereu: „cercetați-vă, vegheați”. Cum mă pot analiza pe mine însumi? „Tu care crezi că stai în picioare, ai grijă... ia seama să nu cazi...”. Biblia ne îndeamnă mereu să ne analizăm pe noi înșine. În procesul acesta nu trebuie să ne comparăm cu altcineva pentru că noi întotdeauna vom fi subiectivi. Contextul în care noi trăim este foarte diferit. Dacă vrei să te compari cu cineva, compară-te cu Domnul. Când Domnul ne va judeca nu ne va judeca comparându-ne unul cu celălalt. De asemenea nu pot să-mi evaluez creșterea mea în funcție de activitățile în care sunt implicat. Asta pentru că există posibilitatea să fiu foarte religios, foarte implicat, pot să fac mari lucrări și cu toate acestea să înșel pe toată lumea, dar pe Dumnezeu să nu îl înșel. Atunci cum pot să mă analizez în mod real, să mă văd așa cum mă vede Dumnezeu? Biblia ne arată care este imaginea unui credincios firesc, sau a unui credincios de formă și care este imaginea unui credincios care este sănătos și urmează procesul acesta de creștere spirituală.

a. Trăsături ale unui credincios firesc.

- Acesta nu este statornic. Mai ales în lucruri sfinte, el începe mereu, dar nu duce nimic la bun sfârșit. Cum stai cu statornicia în lucrurile sfinte? Ai promis că te rogi pentru cineva. Ești statornic? Ai spus că relația cu Domnul este importantă, îți pui timp de-o parte pentru Domnul zilnic? Ești statornic? Apostolul Pavel spune: „Mă port aspru cu mine”. Judecă-te așa cum te-ar judeca altcineva, și dacă observi că nu ești statornic, mă rog ca Duhul Sfânt să se apropie de tine, să te atenționeze și să-ți spună, cu dragoste, că ești bolnav, ești mic, ești nedezvoltat, că nu ești statornic.

- Înțelegerea și puterea de a discerne lucrurile foarte limitate. Acestea sunt alte trăsături ale unui creștin firesc. Cu acești oameni dacă încerci să vorbești despre o învățătură puțin mai complexă îți dai seama că nu poți discuta aceste lucruri. Au o înțelegere așa de limitată ca a unuia care este abia întors la credință. Mereu greșește în vorbire, în fapte, în umbletele lui. Este interesat mai mult de el însuși, eul este așa de mare, mândria și aroganța este acolo; acest om este o mare problemă. Un om este mândru pentru că nu stă în prezența lui Dumnezeu ca să vadă cât de mare este Dumnezeu și cât de mic, de mizerabil, de păcătos este el.

- Se supără repede. Sunt unii oameni cu care nu știi cum să mai umbli, umbli ca și cu ouăle, nu știi cum să vorbești că imediat se supără. Un om matur, sau care crește în procesul sfințirii nu e așa de supărăcios. Și dacă cineva i-a greșit, iartă, pentru că știe că și el, la rândul lui, fără să vrea, greșește.

- Se murdărește repede. Este ca și un copil pe care îl speli, îi dai drumul să meargă afară și în prima baltă a căzut.

Așa este și creștinul firesc. Stă în Biserică Duminică: „Doamne, Te laud, o să fiu al Tău”, cum merge luni dimineața cum spune niște vorbe nepotrivite, cum face lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Acestea sunt câteva trăsături ale unui creștin firesc.

b. Caracteristici ale unui om care este în procesul de creștere.

- În primul rând este opusul la cele ce am spus mai înainte. Apoi pot fi sigur că eu am crescut dacă sunt tot mai conștient de păcătoșenia mea. Parcă este un paradox aici, dar este un adevăr așa de profund. Cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât te vezi mai nevrednic. Dar asta nu înseamnă că te simți mizerabil, ci te vezi așa cum ești, că ești mic în comparație cu Dumnezeu.

* Să ne uităm la Isaia. El era proroc de câțiva ani și a avut o experiență extraordinară cu Dumnezeu - Dumnezeu i s-a arătat în Glorie. Isaia nu poate decât să spună: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate”. (Isaia 6:5)

* Daniel, toată viața lui, prin harul lui Dumnezeu, nu s-a spurcat. Și la bătrânețe a avut vedenii cu Dumnezeu, iar când a văzut ceva din Gloria lui Dumnezeu spune: „...am căzut cu fața la pământ”.

* Apostolul Ioan, cel care și-a pus capul pe pieptul Domnului Isus, la sfârșitul vieții, lui când are descoperirea din Apocalipsa, spune: „Am căzut la picioarele Lui ca mort...”. (Apocalipsa 1:17)

Cu cât te apropii mai mult de Domnul, cu atât îl vezi pe El în strălucire și glorie și ești îndrăgostit mai mult de El, iar pe tine te vezi cât ești de mic, cât ești de slab, cât ești de nevrednic; și în același timp vezi cum sângele Lui te curățește. Datorită meritelor Lui tu poți să stai în prezența lui Dumnezeu. Este un simțământ măreț, impresionant. Ai avut astfel de momente?

Când crești în har și atunci te vezi așa cum ești, vezi firea din tine cât e de spurcată și cât e de rea și trebuie mereu să o răstignești, vezi cât de neputincios ești în a face binele și asta te doare, este o luptă continuă. Tu știi ceva despre lupta aceasta interioară? O ai zilnic? Numai așa putem să trăim o viață de biruință în fiecare zi. Asta este viața creștină normală.

- Atitudinea pe care o am față de lume îmi spune dacă eu sunt în procesul acesta de creștere spirituală. Cu cât cresc mai mult în asemănare cu Domnul, cu atât inima mea bate mai mult pentru oameni, ca și inima lui Isus. Dumnezeu îi iubește pe oameni. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16) Nu pot să fiu un creștin adevărat, care să-L iubesc pe Domnul, și să fiu nepăsător față de oamenii care se pierd în jurul meu.

Învăț să mori după modelul DOMNULUI ISUS CRISTOS

(extras din predică)

Păstorul Busuioc Belciu

Moartea Domnului Isus este foarte importantă pentru noi.

Să vă spun un... secret: într-o zi toți vom muri. Nu putem evita moartea, oricât am încerca. Un mare înțelept spunea: „Pentru că nu știi unde te așteaptă moartea, așteapt-o tu oriunde și oricând”.

De aceea este bine să ne pregătim și să învățăm să murim după exemplul Domnului Isus Cristos. Atunci moartea noastră devine o mare binecuvântare. Apostolul Pavel spune: „Pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig”. (Filipeni 1:21) Doamne, învață-ne cum să trăim pentru Tine și cum să murim cum ai murit Tu!

1. Domnul Isus a murit având certitudinea învierii.

El a spus: „Fiul Omului va muri, dar a treia zi va învia”. Și noi trebuie să trăim cu nădejdea învierii. Cuvântul ne spune că toți vom învia și, dacă suntem copii de Dumnezeu, vom ajunge în eternitate, cu Domnul Isus și cu cei dragi, acolo unde nu mai sunt dureri, nu mai sunt neazuri și suferințe.

2. Domnul Isus și-a mărturisit starea sufletului.

Printre ultimele cuvinte rostite de Domnul înainte de moarte au fost: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Domnul știa că Tatăl și-a ascuns fața. Tot timpul El a mărturisit că: „Cel ce M-a trimis este cu Mine”, iar acum spune că este părăsit... De ce L-a părăsit Tatăl? Pentru că era păcătos! Mai mult, apostolul Pavel spune: „Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat”. Asta pentru că păcatele întregii lumi erau asupra Lui. În grădina Ghetsimani Domnul Isus S-a rugat: „Tată dacă e cu puțință depărtează de la mine paharul acesta”. Paharul nu reprezenta suferințele, nu biciul roman sau cununa de spini și nici crucea. Durerea cea mare era că în paharul pe care trebuia să-l bea erau păcatele noastre, ale tuturor. Lucrul acesta a avut loc atunci când a spus: „Nu voia mea, ci voia Ta”. Și a băut paharul. De aici încolo a suferit și a murit ca și cum ar fi fost cel mai mare păcătos. Dar mai înainte de a muri, Domnul Isus și-a mărturisit starea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. De aici putem învăța cum trebuie să murim după modelul Domnului Isus: când e vorba de mântuirea sufletului, nu trebuie să ținem cont de nimic, trebuie să ne mărturisim păcatul și să ne lăsăm de el.

3. Domnul Isus i-a iertat pe toți.

Înainte să moară, Domnul i-a iertat pe toți. A fost scuipat, batjocorit, vorbit de rău, bătut și în final răstignit, și El strigă: „Tată, iartă-i că ei nu știu ce fac”. Și noi trebuie să iertăm pe oricine care ne-a greșit, și să ne rugăm pentru iertarea lor, și dacă ei se vor pocăi, Dumnezeu îi va ierta, dar datoria mea este să-i iert pe toți, așa cum și Domnul Isus a făcut.

4. Moartea Domnului Isus - sfârșitul lucrării.

Prin moartea Lui El L-a proslăvit pe Tatăl: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”. (Ioan 4:16); apoi: „Când a luat Isus oțetul, a zis: <S-a isprăvit!>. Apoi și-a plecat capul și și-a dat duhul”. (Ioan 19:30)

Fiecare dintre noi avem câte o lucrare de făcut - să fim o mărturie pentru cei din jurul nostru. Avem o lucrare în familia noastră, în societate, în Adunare. Să fim găsiți la lucru la venirea Domnului, să fim în starea dorită de El.

5. Moartea Domnului Isus - ocazie de evanghelizare.

Știm că la moartea Domnului Isus s-a pocăit un tâlhar. Văzând felul în care și-a trăit Domnul Isus ultimele clipe de viață, tâlharul l-a spus: „Adu-Ți aminte și de mine când vei veni în Împărăția Ta”. Când s-a sfârșit procesiunea răstignirii, un sutasa a spus: „Cu adevărat Omul acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”. El nu știa ceea ce știm noi, că Acest Om este Fiul lui Dumnezeu! El este același ieri și azi și în veci!

Așa să murim și noi, moartea noastră să fie o ocazie de evanghelizare. Ca păstor, am oficiat înmormântări ale unor oameni simpli, dar am simțit că în asemenea ocazii era foame după Cuvânt la cei care participau. Motivul era că cel care era atunci în sicriu a trăit cu Domnul, a fost o mărturie vie pentru cei din jur și atunci înmormântarea lui a fost o ocazie de evanghelizare. Întrebarea este: la înmormântarea noastră se poate predica Evanghelia? Se pot pocăi cei din familie, cei din jur? Se spune că predicatorul cel mai bun este predicatorul care poate predica din ușa casei lui. În față are Adunarea mare, de sute sau mii de oameni, iar în spate are familia. Și când el predică, familia din spate spune: „Amin, așa este, așa trăiește!”. Oamenii îl cred pe acela care își trăiește credința.

Să trăim în așa fel încât moartea noastră să fie o ocazie de evanghelizare.

(Continuare în ediția următoare - Moartea Domnului Isus Cristos a determinat chiar și pe cei nehotărâți să se întoarcă la Dumnezeu - Iosif din Arimatea, Nicodim).

SCRISOAREA CĂTRE FILADELFIA - *Ceasul încercării*

Păstor Teofil Ciortuz

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: 'Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide:

«Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.

Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.

Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.

Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou»'.

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul.”
(Apocalipsa 3:7-13)

Filadelfia înseamnă dragoste de frați. Biserica din Filadelfia este o Biserică bună, căreia Domnul Isus nu-i reproșează nimic, nu are acuzații pentru ea, cum are pentru alte Biserici. Aceasta era o Biserică misionară, căreia Domnul Isus îi dă îndemnuri să-și continue lucrarea aceasta.

Ideea pe care o putem desprinde din această scrisoare este că indiferent cât de puțin timp mai este până la revenirea Domnului Isus, avem o misiune sacră de îndeplinit.

Venirea Domnului va fi precedată de ceasul încercării, care are să vină peste întreaga lume. Vremea în care trăim este o vreme de testare, de încercare. Cam o treime din credincioșii Bisericii, în urma pandemiei, nu se mai întorc. O treime din Biserici s-au închis. O parte din credincioși nu urmăresc nici măcar online serviciile creștine, nici al Bisericii lor, nici al altor Biserici. Este o vreme de testare, o vreme de încercare, pe care Dumnezeu o îngăduie ca să ne verificăm fiecare viața noastră.

Dar și sistemul lumii acesteia ne testează felul în care reacționăm la lucrurile acestea care ni se întâmplă. Iar Domnul Isus spune: „Eu vin curând. Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa”. Oare există cineva care vrea să-mi ia cununa mea? Ceva ce-mi pune în pericol cununa lucrării sau a vieții pe care am trăit-o? Da, cununa poate să ți-o ia cineva, sau să ți-o pierzi atunci când nu veghezi. Îndemnul Domnului este: „Păstrează, veghează...”.

Din versetul 12 se poate înțelege că cel ce biruiește capătă o poziție de onoare în Templul lui Dumnezeu.

Scrisoarea din Filadelfia se poate sintetiza în fraza aceasta: până la revenirea Domnului Isus, trebuie să ne îndeplinim misiunea sacră care ne-a fost încredințată. În vreme ce trebuie să avem grijă de lucrurile obișnuite ale vieții noastre pământești, să nu uităm că Domnul va veni și ne va întreba ce am făcut cu darul, cu talantul pe care ni l-a dat. Este adevărat, mântuirea noastră este prin har, prin credință, fără faptele noastre. Dumnezeu a vrut să ne mântuiască datorită milei și îndurării Lui, și pentru aceasta Îi dăm glorie. Dar răsplătirea și cununa este în funcție de lucrarea pe care o facem. Venirea Domnului este aproape, iar noi avem ceva de făcut: să veghem.

Apostolul Pavel le spune fraților din Efes care este dorința lui de viață: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu”. (Fapte 20:24) Aceasta este o ilustrare foarte pertinentă a ceea ce spune Domnul Isus Bisericii din Filadelfia: Ai o ușă deschisă, ai o lucrare de făcut, voi aduce la picioarele tale pe iudei, fă-ți lucrarea până voi veni eu.

Iar Domnul Isus spune că răsplata este cu El ca să dea fiecăruia după fapta lui. Aceasta înseamnă că va veni vremea în care va fi socotit tot ce am lucrat.

Acesta este mesajul pe care l-am primit în această zi, un mesaj din partea Mirelui către Mireasa Sa. Un mesaj pentru mine și pentru tine. Ce facem cu el? Domnul să ne ajute să împlinim Cuvântul Mirelui nostru.

Joi, 24 februarie, 2022 - nu vom uita niciodată această zi

Aceasta este ziua în care o conducere rusă ieșită din minți a decis să înceapă un mare război împotriva Ucrainei. Ziua pentru care ucrainenii și prietenii lor din întreaga lume s-au pregătit, având totuși speranța că nu va veni niciodată. Este ziua în care Kremlinul a provocat un război în Europa.

Mulți se întrebă mirați: cum de s-a ajuns în această situație? Răspunsul îl dă Winston Churchill: „*Aveau de ales între război și rușine. Au ales rușinea și s-au trezit cu războiul*”. Trupe ruse au năvălit în Ucraina și urmările acestei acțiuni monstruoase vor cutremura lumea.

În timp ce invazia rusă avansează, președintele ucrainean Volodimir Zelenski a ordonat mobilizarea generală. Bărbații cu vârste între 18 și 60 de ani nu au voie să părăsească țara.

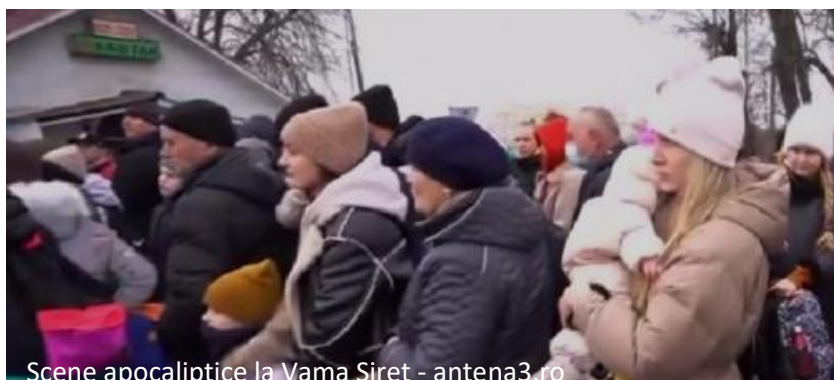
<https://www.dw.com/>

Radio Vocea Evanghelie Australia

Păstorul Corneliu Tuchlei, realizatorul emisiunii RVE Australia, a avut un scurt interviu, prin telefon, cu păstorul Bisericii Pentecostale din Ipotestii, Daniel Reguș care a adus, pentru ascultători, vești din România, din Nordul Bucovinei în legătură cu exodul ucrainean, din care un val a ajuns și în România.

Păstorul Daniel Reguș a prezentat situația ca fiind dramatică: „*Sunt preluați de la Vama Siret refugiații care nu au un loc de cazare, și mulți nu au nici o destinație. Sunt doar femei și copii care au așteptat chiar și trei zile la intrarea în România.*

Scene apocaliptice la Vama Siret - antena3.ro

Situația este mai grea pentru că vremea la noi este foarte rece și oamenii aceștia au nevoie de ajutor. Noi am primit permisia să intrăm în Ucraina cu convoaie de ajutor: haine, păături, saltele”, a continuat păstorul Daniel Reguș.

Bisericele din zonă s-au mobilizat foarte bine ca toți cei care vin să poată să-și găsească un loc unde să se odihnească, o masă caldă ca să poată să meargă mai departe, la cunoștințe sau la rude pe care le au în Europa. Partea aceasta administrativă coordonată de câțiva frați și de Comunitatea de Suceava merge foarte bine. Este un lucru foarte îmbucurător faptul că am ținut legătura între Biserici cum eu nu am mai văzut niciodată. Sunt credincioși din Biserica pentecostală, baptistă, ortodoxă, catolică, nu facem nici o diferență pentru că suntem oameni cu toții și suntem gata să dăm o mână de ajutor”.

Păstorul Corneliu Tuchlei a spus că sunt frați în Australia care se interesează, și a pus întrebarea: „Cum am putea să ajutăm?”. Răspunsul a fost că, privind la realitatea că suntem la o distanță așa de mare, singurul mod de ajutor ar fi să contribuim financiar. Păstorul Daniel Reguș a spus: „Totul trebuie cumpărat din România și transportate în Ucraina. În Ucraina s-au golit toate magazinele și nu au mai putut fi aprovizionate. Dacă Dumnezeu vă pune pe inimă, și dacă vreți să fiți parte la necazul acesta, chiar dacă sunteți departe ne puteți ajuta. În primul rând, rugați-vă ca Domnul să se îndure de Ucraina pentru că acolo sunt și frații noștri, surorile noastre. Susțineți-ne în rugăciune căci știm că Domnul are autoritate în Cer și pe pământ și poate să oprească zarva popoarelor, așa cum știm din Cuvântul lui Dumnezeu. Și apoi, dacă aveți posibilitatea, trimiteți un ajutor financiar. Eu vă mulțumesc pentru că sunteți alături de noi, Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

Păstorul Corneliu Tuchlei a spus că sunt frați în Australia care se interesează, și a pus întrebarea: „Cum am putea să ajutăm?”. Răspunsul a fost că, privind la realitatea că suntem la o distanță așa de mare, singurul mod de ajutor ar fi să contribuim financiar. Păstorul Daniel Reguș a spus: „Totul trebuie cumpărat din România și transportate în Ucraina. În Ucraina s-au golit toate magazinele și nu au mai putut fi aprovizionate. Dacă Dumnezeu vă pune pe inimă, și dacă vreți să fiți parte la necazul acesta, chiar dacă sunteți departe ne puteți ajuta. În primul rând, rugați-vă ca Domnul să se îndure de Ucraina pentru că acolo sunt și frații noștri, surorile noastre. Susțineți-ne în rugăciune căci știm că Domnul are autoritate în Cer și pe pământ și poate să oprească zarva popoarelor, așa cum știm din Cuvântul lui Dumnezeu. Și apoi, dacă aveți posibilitatea, trimiteți un ajutor financiar. Eu vă mulțumesc pentru că sunteți alături de noi, Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

STRÂNGERE DE FONDURI PENTRU REFUGIAȚII DIN UCRAINA

Mișcați de situația dramatică din Ucraina, conducerea Primei Biserici Baptiste Române din Australia a hotărât să solicite membrilor ei să dăruiască cât le va pune Dumnezeu pe inimă și, astfel, colecta din data de 6 Martie să fie trimisă în România la o Biserică implicată nemijlocit în ajutorarea refugiaților.

Dacă doriți să vă alăturați nouă, puteți face donații cu mențiunea „Ucraina” în contul următor:
First Romanian Baptist Church, BSB 063154, account 1012 9700.

Biserica

nu poate fi închisă

Daniel Hozan

Chiar dacă adunările se-nchid,
De veacuri a rămas necompromisă.
Chiar dac-a fost hulită, interzisă,
În dreptul ei nu oamenii decid.

Biserica nu poate fi stopată
De viruși, pandemii sau vreun decret.
Biserica cea Sfântă și Curată
Din suflete de sfinți este formată,
Urmașii lui Isus din Nazaret.

Biserica nicicând nu se răcește,
Doar catedrale părăsite-s reci.
Biserica e vie și trăiește
Căci Răscumpărătorul ei domnește,
Isus e Domn și Împărat în veci.

Biserica nu poate fi oprită
Oricâte-ar fi să vină-n viitor.
Ea este de Isus Cristos zidită
Și are temelia neclintită,
Ea-i turma preaiubitului Păstor.

Biserica nicicând nu se-nvechește
Chiar dacă ani s-au scurs, vreo două mii.
Oricâte-au fost și-or fi, le biruiește
Și zi de zi mereu se pregătește
De sărbătoarea care va veni.

Biserica nu poate fi distrusă,
Chiar de-i lovită sau trântită jos.
Ea niciodată nu va fi răpusă
Atâta vreme cât va fi condusă
De marele Păstor Isus Cristos.

Biserica va trece peste toate
Și știm că încercări vor mai veni.
Trăind credința vie-n unitate,
Păstrând în inimi cugete curate,
Răbdând pân' la sfârșit, vom birui!

Cânta o pasăre măiastră

Traian Dorș

Cânta o pasăre măiastră
De Golgota, duios cânta,
De taina cerului albastru,
De pacea și iertarea noastră
Atât de limpede cânta
Ca doina dulce și măiastră.
Cu glasul ei mă fermeca.

Din calea mea pierdută-n lume
O clipă m-am oprit s-ascult...
Și nu mai știu ce-a fost anume,
Părea că-s numai eu pe lume
Așa mă fermeca de mult.
Uitasem unde sunt și cum e
Și nu mă săturam s-ascult.

Duiosul vers, pe nesimțite,
Am început să-l cânt și eu.
Prin sfâșierile cumplite,
Cu râu de lacrimi neoprite,
În versuri, eu m-am frânt mereu.
Cântarea Jertfei preaiubite
M-a întâlnit cu Dumnezeu!

Cu cântul pasării măiestre
Și astăzi întristarea-mi strâng.
Când vântu-mi cântă la ferestre
Și-mi spune-a Golgotei poveste
În vers, bucăți de suflet frâng.
Prin doina pasării măiestre
Mă rog adânc,
Și cânt,
Și plâng...

O, doina Golgotei... cum plânge
În tine cântecul preasfânt!
De-o dragoste scaldată-n sânge,
Din sânul cel străpuns ce strânge
Iertat, norodul Său cel sfânt!
Te cânt cu cât mai mult voi plânge
Și plâng cu cât mai mult Te cânt.

RESTAURARE COMPLETĂ ȘI SFINȚIRE

(FRAGMENTE DIN CARTEA „19 LECȚII DE LA COVID, PE CARE BISERICA NU LE POATE IGNORA” DE PĂSTOR NATI COSTEA)

Apostolul Pavel a înțeles ideea restaurării complete. El a înțeles, de asemenea, că avem nevoie de o sfințire completă – duh, suflet, trup – nu doar o sfințire a sufletului. Dar ce este mai uimitor la felul în care Pavel a dat înțeles acestui proces este aranjarea, alinierea acestor trei. Citiți ce spune apostolul Pavel despre credincioșii din Tesalonic:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin, și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Cristos”. (1 Tesaloniceni 5:23) Dumnezeu însuși este Dumnezeul Păcii și El este Cel care desăvârșește lucrarea de sfințire în noi. El începe cu duhul nostru, care se leagă cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Ordinea este esențială aici. Totul este mai întâi spiritual! Totul este spiritual! Nu pot să subliniez mai mult de atât pentru fiecare credincios. Și pentru că totul este spiritual, trebuie să începem cu aceasta.

Lumea a schimbat cursul normal. Iar Biserica a alunecat ușor în acest tipar. Totul este despre trup, apoi despre suflet și apoi foarte rar despre duh. Prima preocupare a oamenilor este trupul, fie că e vorba despre aspectul, sănătatea sau vitalitatea lui. Se întâmplă așa pentru că

înfățișarea fizică este ceea ce vedem prima dată. Și, fiind prea preocupați de trup, nu avem o îndeletnicire duhovnicească. De fapt, nu vom putea să ajungem la restaurare completă dacă începem cu trupul. Trupul poate da semnale, dar ordinea corectă este să ne ocupăm mai întâi de tot ce ține de duh. Odată ce majoritatea oamenilor se ocupă de restaurarea ființelor lor, ei încep să se gândească la mintea lor. Și această acțiune le consumă mult timp. Ei încearcă să își schimbe felul de a gândi, perspectiva, prejudecățile. Lucrează, de asemenea, la voința lor, la disciplină, la claritate, la felul în care iau deciziile, și acest lucru este absolut necesar. În ultimii douăzeci de ani și mai mult, chiar în perioada recentă, s-a observat o conștientizare imensă a nevoii de inteligență emoțională. Acesta este domeniul în care profesez. Este necesar să fim conștienți de emoțiile noastre și să învățăm cum să le stăpânim.

Mulți oameni realizează multe în viață, dar totuși simt un gol spiritual. Golul acela a fost dintotdeauna acolo și va rămâne pentru totdeauna acolo. Unii simt aceasta devreme în călătoria lor spirituală, alții gonesc după vânt toată viața lor, conștientizând că nu ajung nicăieri. Pe când încep să caute însemnătate spirituală și transcendență, deja au experimentat perspectivele lumesti New Age, care i-au dus într-un loc spiritual întunecat. Imaginați-vă acum dacă noi, ca Biserică, am apuca acest adevăr spiritual atât de puternic. Restaurarea completă vine într-o ordine divină – duh, suflet și trup. Restaurarea completă nu este chiar completă fără sfințire completă. De aceea, apostolul Pavel insistă asupra sfințirii. Este critică. Și lucrând mai întâi cu duhul, celelalte două - sufletul și trupul - se aliniaza. Sfințirea duhului duce la sfințirea sufletului - minte, voință, sentimente - și în final, la sfințirea trupului.

Ca oameni sfinți ai lui Dumnezeu, Biserică scumpă, te rog să mă înțelegi. Această pandemie ne dă cea mai minunată oportunitate de a restaura atât de mulți oameni. Adu-i la Domnul pentru a fi mai întâi reîntregiți spiritual și apoi sfințiți. *Apoi*, vorbiți despre mintea, voința și sentimentele lor. Iar până atunci, restaurarea trupului și sfințirea vor fi o urmare a ceea ce deja s-a întâmplat în duh și suflet – în această ordine.

Concentrați-vă pe duh! Duhul mai întâi. Sufletul mai apoi. Și trupul ultimul. Trupul nu poate fi izbăvit până ce nu se întoarce Isus. Uitați-vă cât de mulți creștini se chinuie. Bisericile noastre sunt pline de ei. Se chinuie în trupurile lor. Se chinuie în mințile lor, în felul în care iau decizii; se chinuie cu emoțiile lor. Am tolerat aceasta pentru prea mult timp! Dacă Biserica nu este spirituală, cine altcineva să fie? Dacă noi, creștinii, nu aducem însemnătate spirituală și restaurare, cine va aduce? Dacă nu tu și cu mine, cine?

Scopul acestui capitol este să trezească Biserica la această realitate spirituală. Nevoia pentru o restaurare completă nu a fost niciodată atât de evidentă ca acum. După pandemie, aceasta ar putea fi cea mai mare provocare a noastră. Ar putea deveni cea mai roditoare eră a Bisericii. Următorul capitol din viața Bisericii, fie că va fi în adunări mari, fie în case pentru o perioadă, trebuie să fie un capitol în care Biserica să se implice în restaurarea oamenilor, atât a membrilor existenți, cât și a nou-veniților. Este o poruncă divină. Și, de fapt, știți ceva? Dumnezeu face toate acestea. Noi trebuie doar să - îndrumăm pe oameni să Îl caute pe Dumnezeu. Să îi ajutăm să vadă și să facă o prioritate din restaurarea completă și sfințirea date de Dumnezeu.

(va continua)

O zi de sărbătoare pentru Biserica Philadelphia

Păstor Gabi Izsak

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.

Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului”. (Efeseni 6:1-4)

Ziua de duminică, 23 ianuarie 2022, a fost o zi de sărbătoare pentru Biserica Philadelphia. Fiind ziua Domnului, ne-am închinat, atât dimineața cât și seara împreună cu membrii Bisericii cât și cu cei ce ne-au urmărit în mediul online, pe canalul YouTube și Facebook Philadelphia.

În cadrul slujirii de dimineață, pe lângă timpul de rugăciune, am avut un serviciu divin de binecuvântare copii. O familie tânără din Biserica noastră, a venit în Casa de rugăciune cu copilul primit din partea Domnului.

Familia Dan Călin și Manuela (Dzitac) sunt părinți pentru prima dată, primind din partea Domnului un băiețel căruia i-au pus numele Elias Gabriel.

Mesajul, la acest Serviciu divin special, a fost adus de fratele păstor Gabi Izsak și a fost inspirat din Efeseni 6:4: **Creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului!** Ideea principală scoasă în evidență prin mesaj a fost aceea că părintele este responsabil în ceea ce privește prezentul, viitorul, dar mai ales veșnicia copiilor lor. „A-i crește” pe copii are înțelesul de investiție spirituală și morală. Părintele este responsabil și din punct de vedere fizic, în ceea ce privește creșterea, dar în mod special trebuie să fie preocupat de starea lui spirituală și morală.

A fost menționat rolul determinant al părinților în determinarea binecuvântării asupra copiilor, prin învățare și mustrare; trebuie să existe un echilibru între acestea două, dar să nu lipsească niciuna dintre ele. Prin învățatură le dăm informațiile necesare creșterii spirituale, iar prin mustrare corectăm ceea ce trebuie corectat, dacă există abatere de la

învățătura dată. Un lucru deosebit de important: *nu-i mustrați dacă nu i-ați învățat! Întâi învățătura și apoi mustrarea.*

Această ordine o găsim și în relația lui Dumnezeu cu noi, copiii Lui: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.*” (2 Timotei 3:16,17)

La această slujbă specială a slujit și bunicul Valer Dan, membru în Comitetul de conducere al Bisericii, prin îndemnul la rugăciune și prin rugăciunea de mulțumire de la finalul Serviciului divin. Bunicii Valer și Mariana Dan sunt pentru a doua oară în această postură, iar bunicii Pavel și Lidia Dzitac sunt pentru prima dată bunici.

Cuvântul de Binecuvântare din *Numeri 6:22-27*, a fost citit de păstorul coordonator al Bisericii, fratele Gabi Izsak, iar rugăciunea de Binecuvântare a fost rostită de fratele Ilie Horvat, diacon al Bisericii Philadelphia și coleg de lucru cu bunicul lui Elias Gabriel (fratele Valer).

Îl slăvim pe Domnul pentru harul Său minunat manifestat față de noi în toată această perioadă și ne rugăm pentru familiile Dan și Dzitac, dar în special pentru micuțul Elias Gabriel.

„*Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.*” (Romani 11:36)

O CÂNTARE DE LAUDĂ

Diacon Ilie Horvat, Biserica pentecostală Philadelphia, Melbourne

Psalm 145:1-9

Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci!

În fiecare zi Te voi binecuvânta și voi lăuda Numele Tău în veci de veci!

Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărima Lui este nepătrunsă.

Fiecare neam de om să laude lucrările Tale și să vestească isprăvile Tale cele mari!

Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și voi cânta minunile Tale.

Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată, și eu voi povesti mărima Ta.

Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, și să se laude dreptatea Ta!

Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate.

Domnul este bun față de toți și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.

Noi, la rândul nostru, avem aceeași viață ca și cel ce a scris acest psalm. Avem nemulțumirile noastre și, cu toate împlinirile pe care ni le-a adus viața, nemulțumirea societății omenești în care trăim are o paletă foarte largă.

De la nemulțumiri de ordine socială, administrativă, politică sau la starea noastră personală, sănătate. Avem toate motivele din punct de vedere omenesc, firesc, să fim nemulțumiți. Și, în starea aceasta de lucruri, s-ar putea foarte ușor să nu ne mai putem bucura. Nemulțumirea nu stinge doar bucuria noastră personală, dar vorbele pe care le exprimăm în starea aceasta pot afecta și starea de bucurie a celor din jur.

Nemulțumirile noastre se pot extinde și în aria noastră spirituală. Ele au tendința să pună stăpânire pe gândurile noastre și să ne domine viața. La toate aceste lucruri noi, ca oameni ai lui Dumnezeu, trebuie să găsim o soluție.

Cu o ușurință deranjantă observăm greșelile altora, ba chiar le accentuăm, le exagerăm și facem o mare greșală.

Oare starea aceasta de nemulțumire este păcat? Să ne uităm la pilda din vechime a lui Israel. O întreagă generație a ieșit din Egipt și a pierit în pustie, și asta din cauza unei nemulțumiri: „*Tu, Moise, ești vinovat că ne-ai adus aici unde nu este nici ogor de semănat și nici izvor de apă. Ne-ai nenorocit*”.

De la nemulțumire s-a ajuns la răzvrătire, de aici la dezbinare, iar de la dezbinare la distrugerea unei generații întregi. Oare este păcat starea aceasta de nemulțumire? Există o soluție? Psalmul 134 este Cuvântul lui Dumnezeu care ne dă această soluție: recunoștința. Citim versetul 7: „*Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, și să se laude dreptatea Ta!*”.

Este adevărat, cu toții avem motive să fim nemulțumiți, nemulțumiți unii de alții și de lumea în care trăim, dar ceea ce trebuie să trâmbițăm noi cu vorbele noastre, între noi și în jurul nostru, este: „*ce-am fost eu și ce mare bunătate și îndurare a avut Dumnezeu cândva, când m-a ales din lumea aceasta sortită morții și pieirii, și a făcut din mine un fiu al Împărăției*”. Această Împărăție este „*...o împărăție veșnică și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile*”. (verset 13) Biserica lui Cristos, trupul Lui, astăzi nu este altceva decât o Emblemă a acestei Împărății care trebuie să dăinuiască în veci. Dar nu poate dăinui decât în temeiul acestui Cuvânt, și împotriva nemulțumirilor noastre, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă soluția: **Recunoștința**. Asta trebuie să fie trâmbițată la adresa Dumnezeului nostru, care ne-a ridicat din moarte la viață. El este bun și îndurător cu toți, este plin de îndelungă răbdare.

Apostolul Pavel scrie în 1 Timotei 6:6: „*Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig*”. Acesta este antidotul la nemulțumirile noastre. Care dintre noi nu ar dori să aibă un câștig de la Dumnezeu? Soluția este evlavia însoțită de mulțumire, adică respectul pentru lucrarea lui Cristos în Biserică, însoțită de mulțumire. Acesta este un mare câștig. Frați și surori, uitați-vă la cei pe care Cristos, prin moartea și jertfa Lui ne-a înfrățit. Suntem toți fii ai Împărăției, iar Biserica lui Cristos ca emblemă a Împărăției trebuie să dăinuiască în veci. Slăvit să fie Numele lui Dumnezeu.

În starea de practicare a soluției mulțumirii și recunoștinței față de harul pe care ni l-a dat Dumnezeu, să nu îi uităm pe cei care, în aceste vremuri sunt încovoiați, sunt căzuți, plini de suferințe trupești sau infectați de acest virus. Domnul să se îndure de noi, să lase pacea Lui în noi, unitate sfântă prin Duhul Sfânt în Biserică și să dea sănătate celor care acum sunt încercați prin suferințe. Amin.

Vremea căutării

„Căutați pe Domnul câtă vreme Se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape”. (Isaia 55:6)

Păstor Dorel Brîndaș,
Biserica Harul, Melbourne

Există cu adevărat o vreme a căutării. Există o vreme în viață când poți să cauți locurile frumoase din lumea aceasta, pe care să le vezi, există o vreme când mai poți căuta lucrurile pe care le-ai pierdut, o vreme când poți să cauți de lucru, o școală, există o vreme când poți să-ți cauți un partener al vieții, există o vreme când poți găsi mântuirea, o vreme când Dumnezeu îți ascultă rugăciunile.

Există o vreme pentru toate, așa cum spune înțeleptul Solomon:
„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. [...]

Căutarea își are vremea ei, și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei, și lepădarea își are vremea ei; ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei”.

Căutarea își are vremea ei - Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi. Există o vreme când Dumnezeu se lasă găsit de cel care Îl caută, când ascultă strigătele noastre către El. Însă, citind în Scriptură, înțeleg că aceasta este o vreme limitată. Va veni o vreme în care oamenii încă vor mai dori să-L caute pe Dumnezeu, dar va fi prea târziu. De aceea Isaia insistă spunând: „Căutați-L pe Domnul câtă vreme se poate găsi!”. Astăzi

încă trăim vremea harului, vremea când ușa este încă deschisă și putem avea acces la Dumnezeu.

A fost o vreme în istorie când Dumnezeu a dat posibilitatea ca oamenii să-și scape viața fugind la corabia lui Noe. Dar oamenii și-au bătut joc de Noe, și-au bătut joc de tot ceea ce a fost sfânt și de deciziile lui Dumnezeu. Dar într-o zi Dumnezeu a închis ușa corăbiei și... au urmat cuvintele: „Este prea târziu!”.

A fost o vreme pentru fecioare când trebuiau să se pregătească pentru întâlnirea mirelui. Cinci dintre ele nu au fost pregătite, nu au avut suficient ulei în candelă. S-au întors mai târziu și au început să bată la ușa, dar mirele, spune Scriptura, a închis ușa. Degeaba au strigat ele: „Doamne, Doamne, deschide-ne, avem ulei în candelă, suntem pregătite”... a fost prea târziu. A fost o vreme...

A fost un om bogat și fără milă, și a fost și unul sărac și bolnav la ușa lui, pe nume Lazăr. Într-o zi a venit vremea ca amândoi să moară și fiecare s-a dus în locuri diferite. Atunci când bogatul a ajuns în văpaie, în chinuri groaznice, a strigat la Avraam: „Părinte Avraame, eu sunt aici, în chin, dar aș vrea să trimiți pe Lazăr la cei ce sunt afară, să știe și ei de Dumnezeu, să nu ajungă și ei aici... am acolo cinci frați”. Scriptura spune: „E prea târziu!”.

Există o vreme când Îl putem căuta pe Dumnezeu și când Dumnezeu se lasă găsit. Aș vrea să mă înțelegeți că dacă suntem în Biserica Baptistă, că dacă suntem botezați, nu înseamnă neapărat că suntem în căutarea lui Dumnezeu. A căuta pe Dumnezeu înseamnă a-ți da toată silința, a fi preocupat zilnic și a dori

să te întâlnești cu Dumnezeu, să stai de vorbă cu Dumnezeu.

Există o vreme. Oare cum Îl pot găsi pe Dumnezeu? Dumnezeu poate fi găsit prin rugăciune, prin părtășie și prin Cuvânt.

Există o vreme când Dumnezeu este aproape: „*Chemați-L câtă vreme este aproape*”. Cum adică? Va veni vreodată vremea când Dumnezeu va fi departe de noi? Da! Va veni timpul când Dumnezeu va închide ușa și va zice: „*E prea târziu să te mai întorci la Mine, e prea târziu...*”. Oricât de mult ne-ar iubi Dumnezeu, oricât de bun ar fi El, nu uitați că timpul acesta este un timp limitat.

Va veni vremea când oamenii vor striga la Dumnezeu, dar El nu va mai răspunde. Atunci se vor duce la munți, se vor duce la stânci și vor zice: „*Munților și stâncilor, cădeți peste noi!*”. În acea vreme Dumnezeu va fi departe. Va rămâne scris în filele istoriei că a fost o vreme când L-am putut căuta pe Dumnezeu, dar datorită păcatelor noastre, datorită faptului că iubim lumea, am ales să nu-L căutăm. Va fi prea târziu când El va veni pe norii Cerului.

Să ne reamintim invitația Domnului Isus Cristos: „*Veniți toți cei care sunteți însetați*”. Și toți care sunteți însetați de Cuvântul Domnului veniți la Casa Domnului, și nu uitați că Domnul Isus Cristos a plătit prețul. Totul este gratis, slavă Domnului Isus Cristos. Mântuirea noastră, pe care nu o putem plăti cu nimic Domnul Isus a dus-o la Golgota. Acolo a fost blestemat, acolo a fost huiduit, acolo a fost răstignit pe cruce.

Nu uitați, El a plătit prețul pentru noi.

„Căutați pe Domnul câtă vreme Se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape”.

Veniți la Mine,

toți cei trudiți și împovărați!

Elizabeth Cockrell

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11:28-30)

Nu există nicio îndoială că aceste versete sunt foarte personale pentru oricine le citește.

Jugul pus pe noi de robia păcatului este un jug greu, cumplit de greu. Indiferent dacă cineva este necredincios, înjugat la jugul diavolului și al păcatului, sau este creștin care a ajuns prins în capcana păcatului (mai ales dacă este un păcat secret), acesta poartă o povară tare grea!

Toți suntem născuți în păcat, adică cu toții suntem născuți cu o natură căzută. Numai când devenim născuți din nou, trecem din întuneric la lumină. Trecem de sub „domnia păcatului” sub „domnia lui Isus” și devenim literalmente ființe noi în Cristos. Acum, în interiorul nostru, este natura lui Cristos, și Duhul Sfânt locuiește în noi. Îmi amintesc că, înainte de a deveni creștin, m-am gândit că voi muri dacă voi deveni copilul lui Dumnezeu și nu voi mai putea înjura, și chiar mai grav, că va trebui să întorc și celălalt obraz. Dar s-a întâmplat un lucru uimitor. Când mi-am dat inima și viața Domnului nu mai voiam nici măcar să vorbesc urât și nici să mai răspund cu aceeași monedă celor care-mi făceau rău. Am început să-mi doresc să am o inimă curată, din care să izvorască doar cuvinte curate, spre gloria Lui Dumnezeu, și să consider că este un privilegiu să „întorc și celălalt obraz”. Măcar atât să pot face pentru Acela care și-a dat nu doar ambii obraji, ci tot trupul să fie bătut și torturat pentru mine.

Avantajul înjugării cu Domnul este că El este puternic și are cea mai bună inimă. Isus vrea să ne ajute să nu ajungem copleșiți și învinși. El este permanent alături de noi, ca să ne ajute. Când trăiam în păcat, nu căutam ajutorul Domnului, ci încercam să ne rezolvăm problemele în orice fel puteam. Și dușmanul (diavolul și demonii lui) a fost întotdeauna aproape și făcea totul ca să ne încurce, să ne facă să eșuăm, să ne fure orice speranță și stimă de sine, etc. Orice beneficii pe care le oferă vreodată diavolul oricui, sunt de scurtă durată și foarte dăunătoare. Adevărul este că oricine crede că diavolul îi este prieten, se înșală amarnic. Pentru Satan, fiecare suflet rănit și distrus, este o lovitură împotriva lui Dumnezeu.

Libertatea creștinului sincer este rezultatul faptului că prin Isus ni s-au iertat păcatele, iar rămânerea în iertarea Domnului este sursa celei mai mari bucurii pe care cred că o poate avea cineva vreodată. Când cineva ajunge să se obișnuiască cu comiterea unui anumit păcat sau să cadă în capcana unei traume, ajunge foarte împovărat și oprimat. Numai când acceptăm oferta Domnului, de a veni la El, putem să scăpăm de jugul greu și să ne întoarcem acolo unde ar trebui să fim, sub conducerea Domnului, pe calea Lui dreaptă. Când suntem înjugați cu Isus Cristos, suntem într-un jug fericit și ușor. Adevărata viața o putem găsi doar

în puritatea relației cu Domnul nostru iubitor. Iar dacă cineva alege să se răzvrătească și să-L părăsească pe Isus, viața acelei persoane va deveni cumplit de grea.

„Celor trudiți și împovărați”, Domnul le oferă „odihnă pentru sufletele lor”. Orice jug pe care îl împărtășim cu orice sau cu oricine în afară de Domnul, nu va fi spre binele nostru, chiar dacă pare minunat la început. Mai devreme sau mai târziu, orice alt jug în afară de Domnul, ne va dezamăgi. Odată ce ne eliberăm din acel jug și luăm jugul oferit de Domnul, începem să trăim cu adevărat! Găsim „odihnă pentru sufletele noastre”. Semnificația termenului „psucho”, tradus „suflet”, din versetul de mai sus, este de „suflare de viață, suflet ca loc al emoțiilor și a voinței, sinele, identitatea distinctă a fiecărui individ”. Cred că fără Domnul ajungem epuizați mental, spiritual și chiar fizic, în efortul de a căuta soluții la probleme și ca urmare a necazurilor în care intrăm singuri. Dar când alegem să luăm jugul Domnului și să urmărim conducerea Lui, putem să ne odihnim, știind că dragostea și bunătatea Lui ne vor ajuta să trecem cu bine peste toate.

Domnul ne spune „să învățăm de la El” că El este „blând și smerit cu inima”. Și dacă Cel care are totul și deține totul, este blând și umil cu cât mai mult trebuie să învățăm de la El. Domnul ne-a dat Cuvântul Său, ne-a trimis Duhul Său și este mai aproape de noi decât propria noastră suflare. El se oferă să ne învețe căile Sale și chiar să ne ajute să-L urmărim.

Asta înseamnă că nu avem probleme niciodată? Poate că ne luptăm să iertăm pe cineva care ne-a făcut mult rău sau ne luptăm cu slăbiciunile noastre, cum ar fi alcoolul, drogurile, alte obiceiuri proaste, tentațiile sexuale, problemele de temperament etc. Este cert că, dacă trăiți suficient de mult, veți fi ispitiți în toate domeniile în care ați putea cădea! Dar vă garantez că Domnul pregătește calea de scăpare pentru cei care Îl roagă să îi ajute să învingă ispita. Dacă Îi cerem ajutorul, El este gata să ne ajute. Dumnezeu este cu adevărat un Tată bun, cel mai bun. Atâta timp cât continuăm să ne „ridicăm”, nu suntem învinși! Dar nu trebuie să încercăm să o facem prin puterile noastre. Să rămânem înjugați cu Domnul, primind ajutorul și conducerea Lui. Să ascultăm și să învățăm de la El cum să depășim problemele vieții. Noi alegem dacă vrem să ne purtăm poverile singuri sau acceptăm oferta Lui. Lăudat să fie Domnul, pentru că dacă alegem ce ne oferă, răsplata este odihnă pentru sufletele noastre! Lăudat să fie Domnul, pentru că noi nu merităm harul și bunătatea Lui, și totuși El ne binecuvântează.

Aleluia, chemarea Lui este pentru toți, pentru „oricine vrea” să-L urmeze, la fel cum este și dragostea Lui.

sursa: carmenpuscas.com

Părinților mei, cu iubire

*S-a oprit un nor alb deasupra de tot, ca o bătrânețe însorită.
Parcă vă aștepta, parcă vă pregăteați să intrați în el.
Nu, nu era mare deloc și nu era nici vis. Pur și simplu era.
Am trecut de cealaltă parte a zilei și am plâns și am tăcut,
căci Dumnezeu își întinsese dragostea spre voi, iar ea mă atingea
și pe mine. Eram puțin înflorit de căldură. Atâta tot.*

*Porțile unei lumi scârțâiau înțepenite în urmă, pe buza fântânii
găleata uitată parcă tânjea, o casă fusese casa voastră,
dar astea nu mai aveau nicio importanță. Copiii, parcă apuneau și ei
printre celelalte amintiri. Poate că nu se mai vedea prea bine în jur,
dar se vedea foarte bine în sus. Sigur că durerile au un capăt, acolo,
cum urci dealul spre nuci. Dacă te uiți lung, îl vezi.*

*Eh, cine va mai întreba despre noi, când va veni poșta, peste ani?
Prin fereastra deschisă, lacrima pusă la uscat a căzut fără zgomot.
Apoi un măr copt s-a prăvălit lângă ea în iarbă. Spală-l și dă-i-l.
Copilul va mușca fericit. Apoi va întreba șoptitor:
„Mamă, cine a fost? Mărul acesta parcă-i dintr-o poveste
prin care a trecut cineva...” „Este puțin înflorit de căldură. Atâta tot.”*

*Apele vin și iau satul. Îl duc de colo-colo.
„S-au unduit și unchiul și mătușa, mamă...”
Trece soarele prin aburul vâltorii. S-a oprit un nor deasupra de tot.
„Noi mergem până la Dumnezeu, să fiți cuminți,
numai puțin, până terminăm... Să mâncați ce v-am lăsat.”
Curând ni se face foame. De atâta joacă și unduire și uitare,
ni se face foame. Hai! Pe masă avem o lacrimă și un măr.*

(din volumul „Liniștea dintre două tăceri, Cluj-Napoca, 2004)

Un liman liniștit

Într-un interviu, la întrebarea: „Cum și când ați început să scrieți în mod serios poezie?”, poetul Ionatan Piroșcă a răspuns: „Niciodată nu am scris poezie în mod nesperios. E ceva nesperios în a respira? De fapt, totul a decurs cât se poate de dramatic, așa spune. Întreaga mea biografie poate fi privită ca o corabie plutind pe o mare. Numiți marea aceasta poezie, apoi imaginați-vă toate furtunile și toate pânzele care poartă această corabie până se rup și furtunile, dar și pânzele... Numai susurul blând și subțire al Duhului lui Dumnezeu m-a adus la un liman liniștit”.

*Poetul Ionatan Piroșcă
1958 - 2010*

Pe dealuri, cu Domnul

*Pe dealuri cu Domnul în seri de uitări,
Cu anii departe ca niște năluci,
Cu ape nestinse în ochi de atunci
Și vatra iubirii curgând înspre mări,*

*Pe dealuri cu Domnul, senin orizont
Cu roua-nvierii pe degete lungi
Și pâinea iubirii pe care o frâangi,
Ca-n vânturi corăbii albindu-se-n port.*

*Pe dealuri cu Domnul, așa e de-acum,
Canina durere în lațul ei stă,
Nu mușcă, nu țipă, la om nu se dă,
Pe dealuri, deasupra de lumea de fum...*

*Și-o clipă de Christ înviat m-a-nșutit
Mii și mii de arpegii peste dealuri arzând
De o albă clipire întru care pătrund
Ca și văzul de aur într-un ochi neciobit.*

LOIALI LUI Dumnezeu

Păstor Ion Damian

La început de an ne dorim, privind înainte, să fim loiali lui Dumnezeu. Începem anul și îl sfârșim umblând în voia lui Dumnezeu. Ne-am dăruit viața lui Dumnezeu în momentul convertirii noastre și am promis că îl vom urma toată viața noastră. Declarăm lui Dumnezeu în rugăciunile, în cântările, în poeziile și în predicile noastre că ne trăim viața în sfințenie, că îl slujim pe Mântuitorul nostru. Iată câteva strofe din cantări și lista poate continua:

* „Doamne, viața mea ți-o dau! / Pe deplin eu mă predau! / Mă condu Tu pas cu pas, Ziua, noaptea-n orice ceas”. * „Voia Ta, nu voia mea / Să se facă Doamne-n viața mea / Să trăiesc cum Tu dorești, o, Domnul meu. / Toată roada Duhului Tău Sfânt / Zi de zi s-o am pe-acest Pământ / Lumină să răspândesc mereu / În jurul meu”.

* „Sunt aici, stau la dispoziția Ta / Sunt aici, dorind să fac doar voia Ta / Sunt aici, și vreau chemarea să-ți urmez / Iată-mă, sunt aici”.

* „Pentru Numele lui Isus, / Să lucrăm până târziu; / Viața noastră să nu treacă, / Până sfârșim lucrul Său”.

* „Cu Isus în lumea asta voi merge eu mereu; / Înainte-i țara mea, înainte-I Dumnezeu. / Chiar de calea Lui e-ngustă și plină de-încercări, / Cu Isus ajunge-voi în veșnicii”.

Toate aceste versuri menționate mai sus, precum toate declarațiile pe care le facem lui Dumnezeu în relația noastră personală cu El și în public, vorbesc despre loialitatea noastră față de Domnul și Mântuitorul nostru. Acestea nu sunt doar niște mesaje poetice, metafore, figuri de stil, declarații

de intenție, idei probabile, ci acestea reprezintă realitatea relației noastre cu Dumnezeu. Astfel de mesaje pornesc dintr-o inimă sinceră, iubitoare de Dumnezeu, și arată determinarea, mobilizarea, de fapt arată loialitatea persoanei față de Dumnezeu.

Dumnezeu ia în serios mesajele pe care I le declarăm și este normal să se aștepte să ne ținem de cuvânt. Dacă aceste declarații nu reprezintă realitatea celui care le exprimă, înseamnă că sunt rostite niște vorbe fără acoperire, adică în mod direct sunt spuse niște minciuni.

Despre Dumnezeu știm că este loial omului în dragostea Sa și, în mod special, celui credincios. Iată câteva declarații ale lui Dumnezeu:

* „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur”. (2 Timotei 2:13)

* „Isus Cristos este același ieri și azi și în veci!”. (Evrei 13:8)

* „...fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt”. (Ioan 13:1B)

* „El Însuși a zis: Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi”. (Evrei 13:5)

* „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:20b)

* „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:3)

* „Căci Domnul nu lasă pe poporul Său și nu-și părăsește moștenirea”. (Psalmul 94:14)

Cugetând la mesajele pe care Dumnezeu ni le comunică, poate omul să aibă vreo nesiguranță cu privire la împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu? Categoriec că Dumnezeu își împlinește cuvintele rostite în relația cu omul, cu cel credincios. Nu este niciun dubiu asupra mesajelor și promisiunilor lui Dumnezeu că acestea nu se împlinesc, sau nu se vor împlini în viitor. Cuvintele lui Dumnezeu întotdeauna au exprimat și au generat realitatea.

Întorcându-ne la mesajele pe care noi, zi de zi, I le transmitem lui Dumnezeu, acestea exprimă și generează realitatea relației noastre cu El? Se poate baza Dumnezeu pe loialitatea noastră? „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice înșelăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu”. (2 Corinteni 7:1)

„Astfel, dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur”. (Filipeni 2:12a)

Dumnezeu, care ne este credincios, așteaptă loialitatea noastră, pe care I-o datorăm!

TABĂRA TINERILOR BAPTIȘTI ROMÂNI DIN MELBOURNE

În perioada 28-30 Ianuarie 2022, în organizarea și cu sprijinul Primei Biserici Baptiste Române din Australia, a avut loc tabăra tinerilor baptiști români din Bisericile Baptiste Române din Melbourne.

Locația taberei a fost ADANAC Christian Youth Camp din Yarra Junction. Acest parc, este situat în partea de est de CBD Melbourne, în frumoasa vale Yarra. Tinerii s-au bucurat de părtășie, recreere, meditații din Cuvânt, aer curat, activități sportive și multă voie bună. Domnul să binecuvânteze tinerii noștri!

STRÂNGERE DE FONDURI PENTRU ORFELINATUL „CASA DORCA”

Sâmbătă, 26 Februarie, într-o atmosferă super-electrizantă, un grup mare de surori de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia s-au mobilizat exemplar și au făcut multe sute, poate peste 1000 de langoși cu cele mai bune ingrediente. Scopul a fost strângerea de fonduri pentru Orfelinatul Creștin din Prilipeț, județul Caraș-Severin, România, numit „Casa Dorca”. Împreună cu surorile noastre, am avut și contribuția importantă a domnului Mihai Sidea care a lucrat cu mare dăruire pentru același scop. Toți langoșii au fost absolut delicioși, iar părtășia ocazională de acest eveniment a fost dulce.

Planurile ajutorării acestui loc de îngrijire a orfanilor le-am avut de la mijlocul anului trecut, dar pandemia și perioadele de *lockdown* ne-au împiedicat. Cu ajutorul lui Dumnezeu, și cu marea mobilizare a membrilor din Bisericile evanghelice românești, am reușit să strângem suma de \$16,650, iar donațiile continuă să vină. Domnul fie lăudat!

Suntem bucușori și mulțumitori că, în felul acesta, copiii de la „Casa Dorca” vor putea avea lemne de foc pentru iarna viitoare și pentru alte cheltuieli necesare. Mulțumim mult tuturor celor care au contribuit din binecuvântările pe care le-au primit de la Domnul, ca să sprijine financiar o casă de îngrijire a orfanilor din patria noastră mamă.

Împreună cu aceste donații, ne-am rugat ca Dumnezeu să binecuvânteze acești copii și pe educatorii lor. Numai în veșnicie ne vom întâlni cu adevărata măsură a jertfei făcute de români pentru copiii din România. Glorie Domnului!

ÎNTÂLNIRE CU MIC DEJUN ORGANIZAT DE VOCEA MARTIRILOR AUSTRALIA

La organizarea fratelui Marcel Enuică, manager pentru relații al *Vocii Martirilor* pentru statul Victoria, luni dimineața, 21 februarie, la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, a fost oferit un mic dejun la care a participat Ettienné McClintoc, directorul departamentului de comunicare al *Vocii Martirilor Australia*.

Marcel Enuică

Frații care au participat au putut fi informați despre nivelul persecuției creștinilor în lume și ce eforturi extraordinare se întreprind pentru ajutorarea fraților noștri în întreaga lume.

Trăim vremuri dificile, iar din ceea ce se întâmplă nu avem motive să credem că vremurile vor fi ușoare în continuare. Biblia ne spune la Evrei 13:3 „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei, de cei chinuți, ca unii cari și voi sunteți în trup.” (Acest pasaj este motto-ul *Vocii Martirilor*, organizație mondială fondată de Richard Wurmbrand.)

Întâlnirea noastră a luat sfârșit cu rugăciune și cu hotărârea participanților de a continua să susținem lucrarea *Vocii Martirilor*. Dacă cititorii revistei noastre doresc organizarea unui eveniment al *Vocii Martirilor* în Bisericile din care dânsii fac parte, îi rugăm să ia legătura cu fratele Marcel Enuică, la adresa de email: menuica@vom.com.au. Vocea Martirilor a produs două filme bazate pe viața lui Richard și Sabina Wurmbrand, iar acestea pot fi folosite în cunoașterea suferințelor creștinilor în România comunistă, dar și în multe alte părți din lume.

Păstor Teofil Ciortuz, Foto: Marcel Enuică

Cu Dumnezeu în subterană

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmland)

Dumnezeu, pe umărul tău...

Unuia care ajuta mult în camera numărul 4 i se spunea cu respect „Profesorul”. Numele lui era Traian Gheorghiu. Silueta lui de cărturar adus de spate își făcea rareori apariția neînsoțită de cineva căruia îi preda istoria, franceza sau vreo altă materie. L-am întrebat odată cum se descurca fără cele trebuincioase scrisului. Mi-a explicat: „*Frecăm o talpă cu o bucată de săpun și pe ea zgâriem cuvintele cu cuiul*”. Când mi-am arătat admirația față de perseverența lui, inocenții lui ochi albaștri au scânteiat. Mi-a spus: „*Odinioară credeam că predau ca să-mi câștig existența. În pușcărie mi-am dat seama că predau pentru că-mi iubesc elevii!*” „*Aveți vocație, cum zic preoții!*” „*Ei bine*”, a replicat, „*aici se vede de ce suntem capabili și câte parale facem.*” Când l-am întrebat dacă e creștin, a părut stânjenit. „*Domnule păstor, am avut prea multe dezamăgiri. În ultima închisoare în care am fost, Ocenele Mari, Biserica fusese transformată în depozit. S-a cerut ca cineva să dea jos crucea de pe clopotniță. Nu s-a repezit nimeni s-o facă. În cele din urmă, s-a oferit s-o facă un preot.*” l-am spus că nu orice cleric are o inimă de preot și nici toți cei ce-și zic creștini nu sunt discipolii lui Cristos în adevăratul sens al cuvântului. „*Un om care intră la frizer ca să se bărbierească sau la croitor ca să-și comande un costum nu este un discipol, ci un client. Tot așa cel care vine către Mântuitorul numai ca să fie mântuit este clientul Mântuitorului, nu discipolul Său. Discipol este cel care-l spune lui Cristos: <Cât aș vrea să fac fapte asemănătoare cu ale Tale! Să izgonesc teama peste tot unde merg și să aduc în schimb bucurie, adevăr, alinare și viață veșnică!>*”.

Gheorghiu a zâmbit. „*Dar cei care-l devin discipoli în ceasul al unsprezecelea? M-a uluit câți atei convinși am văzut convertindu-se la sfârșitul vieții.*” „*Mintea noastră nu funcționează totdeauna la același nivel*”, i-am spus. „*Un geniu poate vorbi uneori prostii, sau se poate dondăni cu nevasta lui, dar nu după asta este el judecat. Ar trebui să ne prețuim mintea după atitudinea pe care o luăm în situații limită, când ea se străduiește să găsească o cale de ieșire în momentele de criză supremă. Atunci când rațiunea trebuie să treacă peste prăpastia morții, fațada ateismului, aproape întotdeauna, se prăbușește.*” „*Și de ce crezi că un om ca sergentul Bucur ar dori să-și mărturisească public crimele?*” l-am spus: „*Am locuit cândva lângă o cale ferată: nu luam niciodată în seamă trenurile în timpul zilei, fiindcă orașul era zgomotos. Dar noaptea auzeam clar fluierăturile lor. Tot astfel, hărmălaia zilnică poate înăbuși vocea tainică a conștiinței. Numai când se*

apropie moartea în tăcerea închisorii, unde nimic nu distrage atenția, o poate omul auzi.

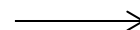
.....

Cum nu mă puteam spăla singur, profesorul Gheorghiu și-a asumat această sarcină. Am întrebat dacă în această parte a închisorii există dușuri. „*Da!*”, a spus el. „*în Republica Populară Română avem cele mai moderne instalații. Numai că nu funcționează. Dușurile n-au apă de ani de zile.*”

Gheorghiu comentă, în timp ce mă ajuta să mă îmbrac: „*Dar unde este Dumnezeu, domnule păstor? Și de ce pe noi nu ne ajută?*” l-am spus: „*Un păstor a fost chemat odată la căpătâiul unui bărbat aflat pe patul morții. A găsit o mamă încercând s-o consoleze pe fiica ei, care plângea în hohote. Tânăra a spus: <Unde este brațul proteguitor al Dumnezeului despre care ne predicați, domnule păstor? El a răspuns: „Este pe umărul tău, sub forma brațului mamei tale”. Cristos se află cu noi în închisoare în mai multe feluri, în primul rând, poate fi regăsit în doctorii noștri creștini, deținuți ei înșiși, care, deși bătuiți și brutalizați, continuă să ne ajute. Priviți-i pe Ghiulescu, Floricel, Lefa, pilde de medici care nu tărăduiesc pentru arginți. Întrebați unde este Dumnezeu? Dacă n-ar fi El s-o inspire, doctorița oficială Margareta Pescaru n-ar fi îngerul nostru, care, riscând să ajungă și ea la închisoare, ne introduce clandestin medicamente. În al doilea rând, Cristos se află aici prin preoții și păstorii care fac totul pentru a ușura povara celorlalți și prin toți creștinii care dau hrană, haine și ajutor celor aflați în condiții mai proaste decât ei. El se găsește cu noi și sub chipul celor care ne transmit învățătura divină și, de asemenea, sub chipul celor ce povestesc. Și vă bucurați de prezența Sa nu numai prin aceia care vă ajută, ci și prin aceia pe care-i puteți ajuta voi. Isus ne spune că, la judecata de apoi, Dumnezeu va despărți pe cei buni de cei răi, la dreapta și la stânga Sa. Isus va zice către cei din dreapta: <Intrați și moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la facerea lumii. Căci flămând am fost și m-ați hrănit; străin am fost și m-ați adăpostit; gol și m-ați îmbrăcat; bolnav și m-ați îngrijit; în închisoare am fost și ați venit la mine.* Cei buni vor întreba: „*Doamne, când am făcut noi toate astea?*” l-ar Cristos va răspunde: „*întrucât ați făcut acestea celui mai mic dintre frații mei, mie mi le-ați făcut.*”.

.....

Gafencu era un om care își petrecuse întreaga viață de om matur în închisoare, dar, ca și alți deținuți la care credința creștină prevalase, nu știa ce fapte să mai săvârșească pentru a-și răscumpăra greșelile din trecut.

În fiecare zi făcea gestul pilduitor de a pune deoparte ceva din puținul lui pentru a ajuta la refacerea celor mai slăbiți dintre noi. Avea oroare de antisemitism și, când venea să-l vadă în camera 4 vreunul din tagma aceasta, trântea câte o remarcă șocantă: „*Mi-ar plăcea să văd țara guvernată în întregime de evrei*”. Camarazii lui îl priveau cu oroare. „*Da, zicea calm Gafencu, primul-ministru, legiuitorii, funcționarii publici – toți să fie evrei. Aș pune o singură condiție: să fie asemenea vechilor cârmuitori evrei, Iosif, Moise, Daniel, Sfântul Petru, Sfântul Pavel și Isus însuși. Fiindcă, dacă ne vor mai conduce unii evrei ca Ana Pauker, atunci s-a zis cu România*”. Gafencu intrase în închisoare la nouăsprezece ani. Tineretea i se dusese fără să fi cunoscut vreodată o fată măcar.

Mi-a spus într-o zi: „*Tatăl meu a fost deportat din Basarabia de ruși. N-am mâncat niciodată pe săturate. M-au băgat la închisoare fiindcă am devenit legionar. Nu întâlnisem în viață nicio singură persoană bună, credincioasă, iubitoare. Mi-am zis în sinea mea: <Isus nu-i decât o legendă. Azi, nu există nimeni în lume care să-l semene și cred că nici nu a existat vreodată>*”. Dar, mai târziu, am întâlnit unii dintre-ăștia. Mai ales la închisoare a trebuit să recunosc că mă înșelasem. Am întâlnit oameni bolnavi care se lipseau de ultima lor coajă de pâine pentru alții. Am stat în aceeași celulă cu

un episcop care era atât de plin de bunătate, că și numai atingându-i straietele te puteai vindeca”.

Gafencu a rămas în camera 4 timp de un an și în tot acest timp nu a putut sta culcat pe spate. Îl dureau mult prea tare. Trebuia să fie mereu ridicat. Din multele aspecte ale gândirii legionare, Gafencu păstrase la urmă numai simpla credință creștină.

Gafencu nu se plângea niciodată. Ședea foarte liniștit în pat, dând ușor din cap ca să afirme sau să-și exprime mulțumirea. Când era evident că nu mai avea mult de trăit, prietenii lui, vechi și noi, s-au strâns în jurul patului său, cu lacrimi în ochi. Ultimele sale cuvinte au fost: „*Dumnezeu, gelos pe noi, ne cheamă la El*”.

După ce a închis ochii, ceilalți s-au rugat. Eu am zis: „*Isus ne spune că, dacă o sămânță nu cade pe pământ și moare, nu poate da rod și, după cum sămânța renaște într-o floare frumoasă, tot așa trupul material, murind, este înlocuit de unul spiritual. Iar inima lui Gafencu, nutrită cu idealurile creștinătății, va da cu siguranță rod*”.

Un preot a rostit o rugăciune, apoi Gafencu a fost înfășurat într-un cearșaf și dus în camera mortuară. În timpul nopții a fost înmormântat într-o groapă comună, de către deținuți condamnați pentru crime, cărora le revenea întotdeauna această sarcină.

(Va urma)

Ce multe ploi trăite...

Nicolae Moldoveanu

Ce multe ploi trăite,
ce-adânci înseninări,
mi-au modelat ființa,
pe sfintele cărări!

Căci fără ploi și vânturi
stârnite-n viața mea,
n-aș fi păstrat credința
și n-ar fi roade-n ea.

Înseninări plăcute
cu soare blând și plin,
le pot gusta frumsețea,
când nori se duc și vin...

Și norii și furtuna
și ploile când bat,
sunt toate-ducătoare
de rod tot mai bogat.

Fiți binecuvântate
voi ploi din negri nori,
voi mi-ați umplut viața
cu veșnice comori.

Voi mi-ați adus lumina
și harul de nespus,
fiți binecuvântate,
voi ploi de la Isus!

DUMNEZEU POARTĂ DE GRIJĂ

Din nou la Dumbrava

Cu Viorel Pasca

Spuneam adesea că la Dumbrava fiecare zi este o minune, referindu-mă nu doar la faptul că nu ducem lipsă de cele necesare, ci și la protecția lui Dumnezeu. Odată cu trecerea timpului însă minunile par tot mai mari având în vedere faptul că nevoile cresc odată cu numărul mare de bolnavi trimiși la Dumbrava. Se pare însă că ne-am obișnuit cu aceste minuni încât ele nu ni se mai par ieșite din comun, devenind într-o oarecare măsură un mod de viață. Le-am văzut și le-am trăit încă de la început, ele însoțindu-ne zi de zi în tot ce făceam.

Mi-aduc aminte că imediat după ce am început să primim bolnavii în cele două cămăruțe de la Dumbrava, am început să le amenajăm cu ce aveam atunci. (foto) Pe jos era vatră, pământ, peste care am pus linoleum din mai multe bucăți și culori. Pentru încălzit aveam o sobă de fontă din trei elemente, crăpată în mai multe locuri și legată cu sârmă. Am început să facem o baie și cineva ne-a dat mai multe bucăți de faianță rămase, așa că pe un singur perete aveam șaptesprezece tipuri de faianță de diferite mărimi și culori. Pentru că nu ne permiteam să plătim pe cineva am pus-o eu, fiind pentru prima și ultima dată când am făcut acel lucru. După un timp ne-a vizitat cineva și a făcut o remarcă interesantă spunând că am pus faianța atât de bine încât nu mai avem nevoie de cuier.

Când trebuia să tăiem lemnele pentru foc am chemat un prieten, pe Beni, care avea drujbă, atât de sărac și el încât în loc de cei 26 de dinți ai drujbei avea doar 2 cu care ne-am chinuit și am tăiat lemnele.

În astfel de condiții lucram atunci, iar când puținele noastre resurse financiare s-au terminat, mi-aduc aminte că într-o dimineață când mergeam la Biserică îi spuneam soției că ne-ar mai trebui o mie de lei pentru amenajarea celor două camere pentru bolnavi. Înainte de a pleca spre casă trei bărbați au venit și au dat mâna cu mine strecurându-mi în buzunar câteva bancnote, fără să cunoască nevoile noastre. Când am numărat banii erau exact o mie de lei, suma atât de necesară pentru a putea finaliza lucrările de amenajare.

Așa a fost la începutul activității noastre, așa a fost de-a lungul anilor și așa este și astăzi, chiar dacă costurile și nevoile sunt de sute de ori mai mari. Folosindu-se de oameni din toate categoriile sociale, Dumnezeu a purtat de grijă și suntem convinși că o va face și în continuare.

Mulțumim tuturor celor care ne-au fost alături, vă mulțumim și vouă celor care ne urmăriți activitatea. Fiți binecuvântați și nu uitați să fiți o binecuvântare.

Poze: bucătărie 2006 și bucătărie 2022.

Donații se pot face în contul Revistei:
Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank, BSB - 083214,
CONT Nr. – 879530941,
cu mențiunea Dumbrava.

Am obosit de când aștept să vii...

Autor: Chris Muraru

Am obosit de când aștept să vii...
Sunt nopțile prea lungi și prea pustii...
Ca un copil stingher, rămas străin sub cer,
Aștept să vii..

Prea multe răni mă ard în piept mereu
Și să mai sper, ades mi-e mult prea greu...
Doresc să mă auzi din Cerul Tău de sus,
De Tine-mi este dor Isus!

Mi-e dor Isus să te-întâlnesc,
Mi-e dor de Tine;
Să Te privesc și să-Ți vorbesc,
Mi-e dor de Tine.
Să uit că rănilile mă dor,
De mângâieri să mă-nfior, mi-e dor...
În palme mâna să Ți-o strâng,
La pieptul Tău să pot să plâng, mi-e dor,
Mi-e tare dor!

Mă lupt cu deznădejdea pas cu pas
Și lacrimi prea puține mi-au rămas.
Nu vreau să cad răpus,
Te rog să-mi dai, Isus,
Puteri de sus!

Mi-e teamă uneori că n-am s-ajung,
Că drumul este greu și-așa de lung...
Aștept venirea Ta, sunt singur, nu uita!..
De Tine-mi este dor Isus!

*Fratele Ștefan - Biserica Harul,
Spokane, WA USA*

Ascultă-mă când Te chem

*Când sunt căzut, când sunt bătut,
Doamne, spre Tine caut,
Când sunt gonit și prigonit,
Strig către Cel Preaînalt.*

*Ascultă-mă când Te chem,
E noapte-n jur și mă tem,
Vâslesc din greu, dar sunt de valuri dus.
Ascultă-mă când Te strig,
Mă prind fiori și-mi este frig,
Am obosit și-aproape sunt răpus.*

*Ascultă-mă, Isus!
Valuri adânci, furtuni și stânci
Sunt doar în calea mea,
Privesc în sus, doar Tu, Isus,
Tu ești scăparea mea.*

*Te-aștept mereu, o, Domnul meu,
Chiar dacă zăbovești...
Te chem plângând, de dor arzând,
Doamne, unde ești?*

STUDIU DIN EPISTOLA APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE EFESENI

(continuare)

PĂSTOR BENIAMIN FĂRĂGĂU

gândire nouă

EDUCATIVA

*„Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul:
să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii,
în deșertăciunea gândurilor lor,*

*având mintea întunecată, fiind străini de viața lui
Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află
în urma împietririi inimii lor.*

*Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la
desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de
necurăție.*

Dar voi n-ați învățat așa pe Cristos;

*dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit
adevărului care este în Isus, ați fost învățați*

*cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă
dezbrăcați de omul cel vechi care se strică
după poftele înșelătoare*

și să vă înnoiți în duhul minții voastre

*și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după
chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie
pe care o dă adevărul”. (Efeseni 4:17:24)*

Chemarea primită ne obligă la o progresivă dezbrăcare de omul vechi și la o îmbrăcare cu omul nou, proces posibil doar printr-o permanentă înnoire a minții. Cum gândim așa vom și trăi. De aceea, premisa biruinței este o minte înnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Nașterea din nou începe prin înnoirea minții (Efes. 4:23-24), iar trăirea vieții creștine trebuie să continue cu permanenta ei înnoire (Rom. 12:2). O minte care nu continuă să se înnoiască prin Cuvântul lui Dumnezeu, deci o minte care nu se hrănește în mod sistematic cu Cuvântul lui Dumnezeu se reîntoarce în tiparele vechi de gândire și, mai devreme sau mai târziu, ne va readuce în tiparele vechi de trăire (vezi 2 Petru 1:3-11).

Dacă pericolul nu ar fi real, Pavel nu ne-ar atenționa în textul următor: *„Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire; s-au dedat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție”* (Efes. 4:17-19). Aceste cuvinte sunt adresate sfinților care sunt în Efes și credincioșilor în Cristos Isus. Și tocmai lucrul acesta dovedește că pericolul este real.

Pentru ca să atingem ținta, adică pentru ca să ne facem părtași firii dumnezeiești, trebuie să dezbrăcăm omul vechi și să îmbrăcăm omul nou. Iar acest proces începe în gândirea noastră, fiind asistați de Cuvântul lui Dumnezeu, tălmăcit de

Duhul Sfânt. Dar Duhul Sfânt dorește să facă o lucrare mai profundă, invitându-ne să lăsăm ca schimbarea gândirii să fie urmată de schimbarea trăirii. Dacă faptele noastre sunt greu de ascuns, nu același lucru putem să-l spunem și despre gândurile noastre. Dar dacă, mai devreme sau mai târziu, gândul se transformă în faptă, ar fi de mare folos să stăm în contextele în care gândurile noastre pot fi date la lumină cel mai repede. După oglinda Cuvântului prin care Duhul Sfânt ne ajută să ne citim și să ne cumpănim gândurile, cei din familia noastră — soțul, soția, părinții sau copii — sunt instrumentele de cel mai mare folos în aducerea la lumină a gândurilor noastre. Se pune însă întrebarea: în ce condiții poate familia deveni locul revelării gândurilor noastre?

Ceea ce te ajută să intri în legătură cu gândul omului este vorba lui. De aceea, comunicarea în familie trebuie încurajată pe toate căile posibile. Transparența ne sperie uneori, pentru că ne face vulnerabili: *„Dacă îți spun cine sunt și nu-ți place, este tot ce am”*. Dar transparența este singura cale de etalare a gândurilor și deci primul pas în vindecarea lor.

Paragraful de față (4:17-24) are două părți așezate într-un contrast implicit: 17-19 și 20-24. Dacă cei cărora le scrie Pavel au fost învățați potrivit cu adevărul care este în Cristos și dacă învățătura este primul pas spre trăire, de ce le mai scrie Pavel ceea ce le scrie în 4:17-19? O posibilă explicație ar putea fi aceea că o gândire dreaptă nu duce în mod neapărat la trăire dreaptă, decât dacă, prin credință, dezbrăcăm omul vechi și îl îmbrăcăm pe cel nou. Așadar, Dumnezeu cere participarea noastră plină atît în înnoirea gândirii, cît și în înnoirea trăirii. Iată răspunsul așteptat de Dumnezeu ca răspuns la îndurarea Sa revărsată peste noi:

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Rom. 12:1-2)

(Continuăm în ediția următoare cu: „O trăire nouă”.)

Mi-a scris aseară un tânăr, care a venit din altă țară și care a venit la Biserica unde slujesc, cum că în drum spre slujbă, la cele doua treceri de pietoni pe la care a traversat, era de fiecare dată să-l calce câte o mașină, efectiv șoferii parcă nu-l vedeau. Șocul a fost mare pentru că a simțit că toți demonii îi stau împotriva pentru a nu ajunge la Casa Domnului. Tânărul mi-a spus apoi că predica despre „creștinii” falși care vor ajunge în Iad i-a schimbat viața și l-a făcut să fie mult mai serios pe calea credinței. Însă confirmarea că cineva luptă pentru sufletul lui ca să nu-L cunoască pe Cristos cu adevărat a venit din cele doua tentative ale diavolului de-l opri prin accident de mașină.

Cazuri din acestea sunt incredibil de multe. De exemplu o doamnă care era în pragul divorțului a vrut să asculte o predica despre cum să-ți salvezi căsnicia. Însă când punea predica de pe YouTube efectiv boxele mașinii scoteau sunete îngrozitoare, când dădea pe orice altceva se auzea totul perfect. După mai multe încercări de a-și pune mesajul

despre salvarea căsniciei, efectiv casetofonul s-a oprit brusc.

Un alt domn îmi povestea că s-a decis să meargă în sfârșit la Biserică, dar în rondul dinainte de Casa Domnului în mod inexplicabil în loc să facă dreapta spre Biserică a făcut stânga și s-a dus acasă, familia fiind șocată că n-a mai ajuns la Biserică ci din nou acasă, deși erau pregătiți cu toții de slujbă. O altă doamnă, care venea să ne rugăm pentru eliberarea ei de depresie, a făcut accident și a pierdut aproape toată slujba completând o asigurare.

Se întâmplă frecvent să vedem cu ochii noștri cum dracii urlă împotriva eliberării noastre de vicii, urlând împotriva auzirii Cuvântului, care ne trezește cugetele, împotriva vindecării noastre și efectiv împotriva mântuirii noastre. Cristos a văzut primul lupta aceasta dată pentru noi, pentru că atunci când a venit să ne vindece, să ne elibereze și să ne mântuiască sufletele, tot iadul a sărit asupra Lui și, prin mâna noastră, a celor păcătoși, L-a suit pe o Cruce, răstignindu-L în cel mai brutal mod posibil. De ce? Pentru a-L împiedica să ne salveze, dar tocmai Crucea a devenit arma salvării noastre.

Dragii mei, luptați în Numele lui Isus cu toți demonii care vă stau împotriva pentru a nu fi vindecați, eliberați și mântuiți, pentru că e dreptul vostru la toate acestea și ați primit și puterea să muștrați orice putere și domnie demonică. El a umilit toată puterea celui rău pentru tine, ca tu azi să ai biruință după biruință în Numele Său.

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. (Isaia 53:5)

Cu prețuire,
Toni Berbec

CREȘTEREA SPIRITUALĂ - 2

Păstor Cornel Ghiță

(continuare de la pag.3)

Îți pasă de oamenii care se pierd? Da, lumea e rea, da, lumea se strică, dar ești gata să faci ceva pentru ea? Să dai un ban pentru lucrare? Sau: „totul pentru mine!”. Chiar îți pasă? Te doare pentru oamenii care sunt pierduți? Începând cu cei din familia ta, apoi colegi, cunoscuți, Dumnezeu ți-i pune înainte ca să te rogi pentru ei. Cât de mult ești gata să jertfești ca aceștia să se întoarcă la Domnul?

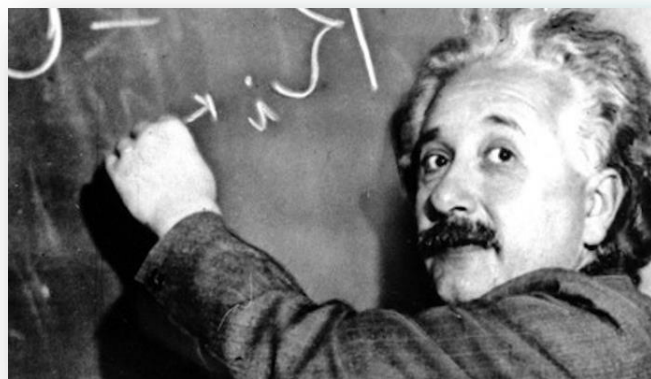
Cum sunt în raport cu anii care au trecut? Mă doare mai mult pentru cei care sunt departe de Domnul? Am mărit procentul dărniceiei, am crescut în procesul implicării în slujba Domnului? După aceste lucruri ne putem analiza dacă sunt în procesul de creștere spirituală.

- Atitudinea pe care o am față de Dumnezeu.

Tânjești mai mult după prezența lui Dumnezeu? Gândul îți zboară după ceea ce iubești. Unde se duc gândurile noastre? Se duc spre Domnul, pe care îl iubim? Încercăm să medităm, încercăm să petrecem timp cu El? Să nu ne autoînșelăm, să ne analizăm în permanență dacă suntem în procesul creșterii spirituale și al apropierii de Domnul. Mă rog ca Dumnezeu să ne ajute în anul acesta să creștem în harul și cunoștința Domnului Isus Cristos. Amin.

Einstein, despre

Legea Necunoscută

La sfârșitul anilor 1980, Lieserl, fiica celebrului geniu, a donat Universității Ebraice 1 400 de scrisori scrise de Albert Einstein, cu ordin de a nu le publica conținutul decât la două decenii de la moartea sa. Aceasta este una dintre ele:

Scrisoare pentru Lieserl Einstein.

„Când am propus teoria relativității, foarte puțini m-au înțeles, iar ceea ce voi dezvălui acum pentru a transmite omenirii se va ciocni cu neînțelegerea și prejudecățile din lume.

Vă rog să păziți scrisorile cât va fi nevoie, ani, decenii, până când societatea va fi suficient de avansată pentru a accepta ceea ce voi explica mai jos. Există o forță extrem de puternică, căreia, până acum, știința nu i-a găsit o explicație formală. Este o forță care le include și guvernează pe toate celelalte și se află chiar în spatele oricărui fenomen care operează în univers și nu a fost încă identificată de noi. Această forță universală este IUBIREA.

Iubirea este Lumina care îi luminează pe cei care o dăruiesc și pe cei care o primesc. Iubirea este gravitație, pentru că îi face pe unii oameni să se simtă atrași de alții. Iubirea este putere, pentru că înmulțește tot ce avem mai bun și permite umanității să nu se stingă în orbirea egoismului ei. Iubirea se dezvăluie și se revelează. Pentru iubire trăim și murim.

Iubirea este Dumnezeu și Dumnezeu este Iubire. Această forță explică totul și dă sens vieții. Aceasta este variabila pe care am ignorat-o prea mult timp, poate pentru că ne este frică de iubire pentru că este singura energie din univers pe care omul nu a învățat să o conducă după bunul plac.

Când oamenii de știință au căutat o teorie unificată a universului, au uitat cea mai puternică forță nevăzută. Pentru a da vizibilitate iubirii, am făcut o simplă înlocuire în cea mai faimoasă ecuație a mea. Dacă în loc de $E = mc^2$, acceptăm că energia de vindecare a lumii poate fi obținută prin iubire înmulțită cu viteza luminii la pătrat, ajungem la concluzia că iubirea este cea mai puternică forță care există, pentru că nu are limite. După eșecul umanității în utilizarea și controlul celorlalte forțe ale universului, care s-au întors împotriva noastră, este urgent să ne hrănim cu un alt tip de energie...

Dacă vrem ca specia noastră să supraviețuiască, dacă vrem să găsim sens vieții, dacă vrem să salvăm lumea și fiecare ființă sensibilă care o locuiește, iubirea este singurul răspuns. Poate că nu suntem încă pregătiți să facem o bombă a iubirii, un dispozitiv suficient de puternic pentru a distruge în întregime ura, egoismul și lăcomia care devastează planeta. Cu toate acestea, fiecare individ poartă în sine un mic, dar puternic, generator de iubire, a cărui energie așteaptă să fie eliberată. Când vom învăța să dăruim și să primim această energie universală, dragă Lieserl, vom fi afirmat că iubirea învinge totul, este capabilă să transceadă totul și orice, pentru că iubirea este chintesența vieții.

Regret profund că nu am reușit să exprim ceea ce este în inima mea, care a bătut în liniște pentru tine toată viața. Poate că e prea târziu să-mi cer scuze, dar timpul este relativ, trebuie să-ți spun că te iubesc și datorită ție am ajuns la răspunsul suprem!

Tatăl tău, Albert Einstein”.

Sursa: BARZILAIENDAN

Bought with a Price

Sharing the gospel in Noble Park

PRAISING GOD FOR SUCH A GREAT NIGHT SHARING THE GOSPEL IN NOBLE PARK 4 February 2022

We had 9 of us tonight, so good! It was a perfect night for it and great fellowship. Many tracts went out. In fact we at times had more evangelists than people out. This is how it should be, a good problem to have.

I spoke to Gloria from Sudan and her friend David from Vietnam. She was 17 and he 18. She had a Christian background and wasn't really living it. He was very new to hearing it all and they both seemed to be really impacted by it. I gave them the gospel of John each.

Then I had Mohammed Fahad, a 22 year old Pakistani Muslim guy. He was very polite. I really had a great chat and he really listened.

Then Clarke, a young guy from Phillipine's. He had some nominal Catholic background. This was a true divine encounter. It was a fantastic chat and he had said he was talking about heaven and hell a couple days before and then this... "random meeting". I said: "Yes, but it wasn't random. God's brought me across your path". I was able to share so much and even help him with his anxiety. I said to him: "When you repent and trust Christ, you'll have the best sleep in knowing that all your sin has been forgiven". I got to pray with him and give him a Bible. I then shared with a guy called Simon. He had a background of a Lebanese Muslim father and a Polish Jewish mother. He was quite jaded and full of pride. He was upset that he thought God had messed up his life. I was able to answer many questions, but challenged him with the gospel. There's a lot of pride there, but I hope the seed will go deep and he'll consider it. He believes in God but he needs to be humble so he can receive God's grace.

All in all I was so pleased that many heard and we had such a great turnout. Some more names to come from others. Chris shared the gospel with a Chinese lady who didn't speak English. Chris' wife is Chinese and so Chris called her on the phone and she was on speaker phone and was able to communicate the gospel with her. Praise God.

Cântecul Luminii

Eliana Popa

*Lumină ce curgi
În pulberi de rugi,
Te-asează în palmă,
Pe suflet, pe rană,
Să pot să mă-nalț
Să rup greul lanț
Ce-mi roade ființa,
Hrănind neputința!*

*Lumină ce-aduci
Tăria din stânci,
Sclipirea din stele
Și focul din ele,
Zdrobește-mi cătușa
Zăvorul și ușa
Ce doru-mi fereacă
Și sufletu-mi leagă
De tot ce-î sclipire,
Lumesc și-amăgire.
Ce-am strâns pe pământ?
Vânare de vânt.*

*Lumină născută
Și neîncăpută,
Și nemăsurată
De îngeri purtată,
De oameni dorită,
În inimi smerită,
Te-aprinzi în iubire
Te verși în potire,
Potire de floare,
În suflet odoare
Ce nu se-ofilesc,
În rai înfloresc.*

*Lumină de sus,
Pe Cruce Te-ai pus,
Pe spini înflorită
Pe lemn răstignită.
Pe moarte-ai călcat,
Și ai Înviat.
Aprins-ai amnarul,
Să vadă tâlharul
Cărarea Grădinii
Și Calea luminii.
Aprinde-mi și mie,
Că-i ora târzie,*

*Lumină divină,
Din Tine, Lumină,
Iar aripi de îngeri
Să-mi șteargă din plângeri
Să-mi schimbe trăirea,
Să gust nemurirea!*